

Sygn. akt I PK 150/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa Z. W.
przeciwko Zespołowi Placówek Oświatowych w K.
o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 14 listopada 2013 r.

Zarzucono naruszenie art. 20 ust. 7 Karty Nauczyciela oraz art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela. Wskazano, że „istnieje potrzeba wykładni przepisów”, nie wskazując jednak precyzyjnie we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania owych przepisów i nie podano, czy chodzi potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W skardze powołano się na wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2013 r., I PK 199/12, OSNP 2013 nr 23-24, poz. 276, w którym stwierdzono, że dyrektor szkoły ma obowiązek złożenia nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie

mianowania propozycji ograniczenia zatrudnienia do wymiaru nie niższego niż 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć i proporcjonalnego zmniejszenia wynagrodzenia tylko wtedy, gdy przed upływem ustawowego terminu wypowiedzenia dyrektor dysponuje pewną wiedzą o możliwości zapewnienia nauczycielowi zatrudnienia w takim rozmiarze.

Wskazano też wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2002 r., I PKN 659/01, Wokanda 2003 nr 10, s. 20, w którym stwierdzono, że zgodnie z art. 20 ust. 7 Karty Nauczyciela dyrektor szkoły (przedszkola) ma w pierwszej kolejności obowiązek przywrócenia do pracy w pełnym wymiarze zajęć na czas nieokreślony lub na okres, na który została zawarta umowa, w tej samej szkole, na tym samym stanowisku nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym w razie powstania możliwości podjęcia przez tego nauczyciela pracy pod warunkiem posiadania przez nauczyciela wymaganych kwalifikacji. Odmowa podjęcia pracy przez nauczyciela powoduje wygaśnięcie stosunku pracy z dniem odmowy.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sądy natomiast ustaliły, że „wprawdzie w pierwszej wersji strona pozwana proponowała powódce pracę w obniżonym wymiarze zajęć - 5/18, co nie było dopuszczalne przy zatrudnieniu powódki na zasadzie mianowania, ale w 25 maja 2012 r. złożona została powódce kolejna propozycja obniżenia wymiaru zajęć w roku szkolnym 2012/2013 do 9/18 godzin tygodniowo, co było zgodne przepisami Karty Nauczyciela i słuszne w świetle opracowanego wtedy przez stronę pozwaną projektu arkusza organizacyjnego pracy placówki, który zatwierdzony został przez organ prowadzący. Nie wyrażając zgody na obniżenie wymiaru zajęć w roku szkolnym 2012/2013, powódka złożyła 28 maja 2012 r. wniosek o przeniesienie jej w stan nieczynny z dniem 1 września 2012 r. Zgodzić się należy, że pod koniec sierpnia 2012 r. zwiększyła się liczba godzin pracy dla nauczyciel z tej przyczyny, że osobie zatrudnionej w bibliotece i pedagogowi od dnia 1 września 2012 r. udzielone zostały urlopy dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia leczenia i aneksem dokonano zmian w arkuszu organizacyjnym pracy placówki, ale powódka nie miała kwalifikacji do pracy w bibliotece i jako pedagog, jak również do prowadzenia zajęć z oligofrenopedagogiki, natomiast liczba godzin geografii i przyrody nie uległa zwiększeniu. W związku z czym zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty apelacji sprowadzają się w istocie do polemiki z oceną dokonana przez Sąd I instancji”.

Należy podkreślić, że wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie SN z 5 maja 2010 r.,

II UK 63/10, niepubl.). Z tego względu zagadnienie prawne, chociażby bardzo interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania podstaw skargi – art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepubl.). Sąd Najwyższy nie przyjmuje bowiem skargi kasacyjnej do rozpoznania w której jako przyczynę przyjęcia przedstawia się zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie nie miałoby znaczenia dla rozpoznania jej podstaw (postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., III UK 56/10, niepubl.). To samo należy odnieść do podnoszonej potrzeby wykładni przepisów prawa.

Już więc z tego powodu można było odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania. Problem prawny ujęty w skardze kasacyjnej, musi bowiem dotyczyć kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny (tak też SN w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.). Rozważanie zagadnień teoretycznych, jeżeli nie jest to niezbędne do wykładni przepisu, który ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, nie należy do zadań Sądu Najwyższego rozstrzygającego przedstawione zagadnienie (postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, niepubl.).

Poza tym skarżąca nie wykazała we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania rzeczywistej potrzeby wykładni przepisów prawa. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi juretrycznej argumentacji mającej wykazać istnienie przesłanek przedsądu.

W orzecznictwie podkreślano, że powołanie się na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości wymaga sformułowania określonych wątpliwości i wykazania, że są one poważne. Bez wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią wskazanych przepisów, Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - postanowienia z: 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43, 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

